

© Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su Vam potrebne dodatne informacije, pogledajte detaljnu naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Obaveštenje o praksi Suda br. 114

decembar 2008.

K.U. protiv Finske (K.U. v. Finland) - 2872/02

presuda od 2.12.2008. godine [Četvrto odeljenje]

Član 8

Član 8, stav 1

Poštovanje privatnog života

Neuspešno primoravanje pružaoca usluga da obelodani identitet lica gonjenog zbog postavljanja nepristojnog oglasa o maloletniku na internet stranici za upoznavanje: *povreda*

Činjenice: Nepoznato lice je 1999. godine postavilo oglas seksualne prirode na internet stranici za upoznavanje u ime podnosioca predstavke, koji je u to vreme imao 12 godina, a bez njegovog znanja. U oglasu su navedene pojedinosti o uzrastu, godini rođenja i fizičkim osobinama podnosioca predstavke i da on želi da stupi u intimni odnos sa osobom muškog pola. Oglas je takođe sadržao link ka njegovoj internet stranici, na kojoj se nalazila njegova fotografija i broj telefona. Podnosilac predstavke je saznao za oglas kada je primio elektronsku poruku od jednog muškarca koji mu je predlagao da se sastanu. Podneta je prijava policiji, ali je pružalac internet usluga odbio da obelodani identitet osobe koja je postavila oglas jer je smatrao da mora da se pridržava pravila o tajnosti. Okružni sud je kasnije odbio zahtev policije da izda nalog pružaocu usluga da obelodani identitet oglašivača, podnet na osnovu Zakona o krivičnim istragama, pošto je zaključio da ne postoji nijedna izričita zakonska odredba prema kojoj bi u predmetima vezanim za manje teška dela, kao što je kleveta, pružalac usluga mogao biti primoran da se ogлуši o profesionalnu poverljivost i obelodani takve informacije. Apelacioni sud je potvrdio ovu odluku, a Vrhovni sud je smatrao da žalba nije dopuštena.

Pravo: Premda je predmet podnosioca predstavke tretiran kao kleveta u domaćem zakonodavstvu, Sud je odlučio da istakne posledice po njegov privatni život, s obzirom na moguću opasnost po njegovu fizičku i psihičku dobrobit i osetljiv uzrast. Postavljanje internet oglasa o podnosiocu predstavke predstavljalo

je krivično delo koje je dovelo do toga da je ovaj maloletnik postao meta pedofila. Takvo ponašanje je iziskivalo krivičnopravnu reakciju i delotvorno odvratanje mogućih učinilaca od vršenja krivičnog dela putem odgovarajuće istrage i gonjenja. Deca i ostali osetljivi pojedinci imaju pravo na zaštitu Države od tako ozbiljnog mešanja u njihov privatni život. Mogućnost dobijanja odštete od treće strane, u ovom slučaju pružaoca usluga, nije predstavljalo dovoljan pravni lek. Morao je da postoji pravni lek koji bi omogućio utvrđivanje identita i privođenje pravdi stvarnog učinioca dela – u ovom slučaju, lica koje je postavilo oglas – i žrtvi omogućiti da od njega dobije materijalnu odštetu. Država nije mogla da tvrdi da nije imala mogućnost da uvede sistem zaštite dece od pedofila na internetu s obzirom na to da je u vreme kada se ovaj incident dogodio već bila opšte poznata rasprostranjenost problema seksualnog zlostavljanja dece i opasnosti od upotrebe interneta u kriminalne svrhe. Premda su sloboda izražavanja i tajnost komunikacije od prvenstvenog značaja i korisnici telekomunikacionih i internet usluga moraju da imaju garancije da će njihova privatnost i sloboda izražavanja biti poštovana, takve garancije nisu apsolutne i povremeno nad njima moraju prevagnuti drugi legitimni imperativi, kao što su sprečavanje nereda ili zločina ili zaštita prava i sloboda drugih. Stoga je zakonodavno telo trebalo da obezbedi okvir za mirenje ovih suprotstavljenih interesa. Iako je kasnije takav okvir uveden preko Zakona o uživanju slobode izražavanja u sredstvima javnog informisanja, on nije postojao u relevantno vreme. Država stoga nije zaštitila pravo podnosioca predstavke na poštovanje njegovog privatnog života, pošto je dala prvenstvo zahtevima o poverljivosti nad njegovom fizičkom i moralnom dobrobiti.

Zaključak: povreda (jednoglasno).

Član 41 – 3.000 evra na ime nematerijalne štete.

Obaveštenja o praksi Suda dostupna su na sledećem linku: [Case-Law Information Notes](#)

© **Savet Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.**

Engleski i francuski predstavljaju službene jezike Evropskog suda za ljudska prava. Ovaj prevod je realizovan uz podršku Trast fonda za ljudska prava Saveta Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. Može se preuzeti iz baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili iz bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud prosledio. Može se objavljivati u nekomercijalne svrhe pod uslovom da se navede ceo naslov predmeta, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i uz pominjanje Trast fonda za ljudska prava. Molimo Vas da kontaktirate publishing@echr.coe.int ukoliko nameravate da koristite bilo koji deo ovog prevoda u komercijalne svrhe.

© **Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.**

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© **Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.**

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int